

gaaende Valgperioden ud paa normal Maade, og det er ogsaa lykkedes, men rigtignok mere formelt end reelt. I disse Dage gælder det at redde, hvad reddes kan, som Brande ud af Ilden. Men de store Planer er faldet, de store Opgaver er strandet, det er alle paa det rene med. Uden Toldlovsreform, sagde „Sorø Amtstidende“, intet Ministerium Neergaard. Nu er Toldlovsreformen strandet og Ministeriet Neergaard faldet. (Modsigelse). Ja, det er jo et Faktum, Ministeriet har ikke noget Flertal her i Tinget for sin Valutaplan og kan ikke gennemføre, hvad det vil. Det skulde, hvis ikke Valgperiodens Udløb var saa nær, være skredet til Afgang eller til Opløsning, det er jo givet. Man holder det kun gaaende i disse Dage for at bevare den ydre Anstand. Men Ministeriet Neergaards Politik er strandet, og Ministeriet er i Virkeligheden faldet, vi har en latent Ministerkrise, der kun holdes tilsløret. (Munterhed). Ja, det er dog ganske klart, der er her slet intet at se ad, de Herrer vil dække over den blodige Alvor ved en Lattermildhed, som ogsaa har udmærket Venstre tidligere under meget alvorlige Situationer — jeg nævner Alberti-Affæren.

Ministeriet Neergaard kunde ikke gennemføre denne Sag, der var knyttet til Navnet Neergaard, den almindelige, den store Toldlovsreform i frihandlerisk Retning med Værditold i væsentlig Grad i Stedet for Vægttold. Ministeriet Neergaard kunde ikke gøre det, fordi det ikke kunde beslutte sig til at drive Politik med det Flertal, der kunde samles, og gøre et alvorligt Forsøg paa at gennemføre det, der kunde gennemføres, fordi Ubesluttsomhed, Mangel paa Villie, stadig har været dette Ministeriums Kendemærke. Dette Ministerium kunde jo have gennemført en Toldlov, en virkelig stor Toldlovsreform, om man vilde, med sine allierede. Det turde Ministeriet imidlertid ikke. Ministeriet kunde have gennemført en Toldlovsreform med Oppositionen, med Socialdemokraterne og de Radikale. Vi tilbød det, men det turde Ministeriet heller ikke. Ministeriet kunde endelig have valgt at prøve ved Hjælp af Tilslutning fra forskellige Sider at gennemføre en Toldlovsreform, der vel ikke bragte det, der var Ministeriets Maal, men dog bragte en hel Række Fremskridt, som gik i frihandlerisk Retning, om end ikke i den Udstrækning, Ministeriet vilde det, men som dog paa enkelte Punkter tog Hensyn til de ganske særlige Forhold, som Verdenskrisen ogsaa har medført herhjemme. Det var en Toldrevision i Retning af det, som Venstres Ordfører har døbt „Viking“-Princippet, et

midlertidigt Kriseværn her og der, dog paa en saadan Maade, at det efterhaanden skulde afvikles, og da skulde vi naa til en lavere Told, altsaa en Blanding af Opdragelsestold og Krisetold. Der var paa et vist Tidspunkt nogen Sandsynlighed i hvert Fald nogen Mulighed for, at der kunde naas noget i den Retning, men Ministeriet manglede Beslutsomheden, Villien, Modet til at gennemføre noget. Der havde været 3 Veje til at faa den store Toldlovsreform gennemført. Ingen af disse Veje har Ministeriet voget at gaa.

Valutaplanen — ja, vi kommer jo om kort Tid her i Tinget til den, og da kan der maaske blive Lejlighed til at sige lidt mere — er strandet, fordi Ministeriet har Mindretal i begge Ting. I Grønlandssagen har Ministeriet Flertal i begge Ting, men tør ikke gennemføre den. Ja, saadan er dette Ministerium. Regeringen er svag. En svag Regering er den daarligste af alle Regeringer. Lad Regeringen have, hvilken politisk Farve det være vil, saa er dog en stærk Regering en Regering; men en svag Regering er ingen Regering, og en svag Regering i disse Tider er sikkert det daarligste af alt. En Regering kan blive stærk ved at hvile paa et stærkt parlamentarisk, ensartet sammensat, organisk udviklet og sammenvokset Flertal med et bestemt Program, et bestemt Maal. Saaledes har dette Ministerium aldrig været stærkt, idet dets Flertal er fremkommet ved en Koalition mellem to ret uensartede Elementer, hvorfor Betingelsen maatte være, at man ogsaa fra Venstres Side strakte sig saa vidt bort fra den rene Klassepolitik over til en vis Hensyntagen til Byerhvervene og Bybefolkningen, at et Samarbejde blev muligt, et Samarbejde mellem Højre og Venstre. Men Betingelsen herfor maatte naturligvis være en tilstrækkelig gensidig Imødekommenhed. Dette har Venstre ikke villet. Venstre har gjort nogle smaa Tilløb, men har aldrig villet bringe de fornødne Ofre for et saadant borgerligt konservativt Samarbejde, som der naturligvis kunde være ført Politik paa. Det har de ikke villet, de falder tilbage — maaske ogsaa af Frygt for det konkurrerende Landmandsparti — til Fortidens ungdommelige agitatoriske Stadium og søger nu aabenbart hellere andre Udveje. Der er Tendenser til Tilmærmelser til andre Sider, og der kunde maaske endogsaa være Tilbøjelighed til at strække sig lidt videre i demokratisk Henseende, blot de kunde redde deres agrariske Interesser i noget højere Grad, end det er muligt, hvis Samarbejdet med det konservative Folkeparti skal fortsættes; ellers knækker dette